

Warszawa, dnia 7 maja 2018 r.

Sygn. akt VI Ka 1049/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Maciej Schulz

protokolant: protokolant sądowy - stażysta Renata Szczegot

przy udziale prokuratora Jerzego Kopeć

po rozpoznaniu dnia 7 maja 2018 r. w Warszawie

sprawy Ł. W., syna J. i M., ur. (...) w O. oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

z dnia 28 kwietnia 2017 r. sygn. akt II K 22/17

utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części; zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa; zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie na rzecz adw. W. K. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT.

Sygn. akt: VI Ka 1049/17

UZASADNIENIE

P. W. i Ł. W. zostali obwinieni o to, że:

W dniu 6 listopada 2016 roku w J. przy ulicy (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży przenośnej toalety z tworzywa sztucznego o wartości 2.029 zł na szkodę przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. , tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Otwocku II Wydział Karny wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2017 roku w sprawie II K 22/17, oskarżonych P. W. i Ł. W. uznał za winnych popełnienia zarzucanego im czynu i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył im karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. każdemu z oskarżonych wymierzył grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych w wysokości po 15 zł każda stawka, w tym na poczet orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności zaliczył okresy rzeczywistego pozbawienia wolności oraz zwolnił oskarżonych w całości od kosztów sądowych obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożyli oskarżony Ł. W. i jego obrońca

Obrońca Ł. W. zaskarżył on powyższy wyrok Sądu Rejonowego w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

a. Na podstawie art. 278 pkt 3 k.k. naruszenie przepisów prawa materialnego polegające na przyjęciu błędnej kwalifikacji prawnej czynu przez sąd, że czyn popełniony przez oskarżonego nie stanowi wypadku mniejszej wagi;

b. Z ostrożności procesowej rażąco niewspółmierność kary do popełnionego przez oskarżonego czynu.

Z uwagi na powyższe obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i o orzeczenie przez sąd co do istoty sprawy i wymierzenia kary najłagodniejszej w sposób przewidziany przez przepisy prawa karnego, w szczególności o wymierzenie oskarżonemu kary nie izolacyjnej, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Otwocku.

Również oskarżony Ł. W. w swojej osobistej apelacji podniósł zarzut obrazy prawa materialnego poprzez nie zakwalifikowanie czynu popełnionego przez oskarżonego jako wypadku mniejszej wagi. Konsekwencją tego było wymierzenie w ocenie skarżącego kary rażąco surowej.

Podnosząc powyższe zarzuty oskarżony wniósł o wymierzenie kary zdecydowanie łagodniejszej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obydwie apelacje nie zasługują za uwzględnienie. Apelacje te w ocenie Sądu Okręgowego nie znajdują odzwierciedlenia w ustalonym na podstawie zebranego materiału dowodowego stanie faktycznym i mają charakter wyłącznie polemiczny ze stanowiskiem Sądu I instancji, które to stanowisko Sąd Odwoławczy w pełni podzielił.

Sąd Rejonowy zgromadzony materiał dowodowy ocenił w sposób prawidłowy, pozbawiony błędów natury faktycznej, czy też logicznej, dokonując prawidłowych ustaleń faktycznych. Ustalenia dokonane przez Sąd I instancji odpowiadają prawdzie materialnej i wynikają z logicznej analizy dowodów. Sąd Rejonowy w całości dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego Ł. W., gdyż są one spójne i logiczne, jak również znajdują potwierdzenie w uznanych przez Sąd za wiarygodne wyjaśnieniach P. W. oraz w dowodach z dokumentów, w szczególności w protokole oględzin miejsca. Oskarżony Ł. W. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. Wyjaśnił on, że w jego domu zepsuła się toaleta, wiedząc więc, że niedaleko na budowie stoi przenośna ubikacja, postanowił wraz z P. W. przenieść ją na swoją posesję. Po zorientowaniu się, że toaleta posiada czujnik GPS, obydwaj oskarżeni przestraszyli się i przenieśli toaletę na posesję sąsiadów. Podstawą prawidłowych ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy, a co za tym idzie podstawą wyroku był całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy. Zgodnie z ustaleniami Sądu Rejonowego to obwinieni dopuścili się kradzieży przenośnej toalety z tworzywa sztucznego o numerze seryjnym (...), która zainstalowana została w J. przy ulicy (...), gdzie pracownicy Firmy (...) wykonywali prace budowlane. Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny dał wiarę wszystkim zebranym w sprawie dowodom z dokumentów oraz dowodom osobowym. Sąd ten prawidłowo uznał, że osoby udzielające wyjaśnień zeznawały spójnie i zbieżnie, co do okoliczności dotyczących zdarzenia.

Słusznie również stwierdził Sąd Rejonowy, że czyn oskarżonego Ł. W. wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. Przestępstwo to popełnia ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudza rzecz ruchomą. Zabór cudzej rzeczy ruchomej jest zatem wówczas kradzieżą, gdy sprawca podejmuje go w celu przywłaszczenia, czyli zabiera rzecz po to, aby postępować z nią jak z własną. Przestępstwo to jest przestępstwem celowościowym i może być popełnione tylko w zamiarze bezpośrednim.

Czyn którego dopuścił się oskarżony, wypełnia zatem wszystkie przesłanki z art. 278 § 1 k.k. Oskarżony Ł. W., wraz z P. W. w dniu 06 listopada 2016 roku przed północą, weszli na teren budowy w J. przy ulicy (...), skąd dokonali zaboru w celu przywłaszczenia przenośnej toalety z tworzywa sztucznego o numerze seryjnym (...) o wartości 2.029 zł, stanowiącej własność firmy (...) Sp. z o.o. Mężczyźni działali z rozeznaniem, umyślnie i w zamiarze bezpośrednim, którego celem było przywłaszczenie przedmiotowej toalety przenośnej i korzystanie z niej jak z własnej. Wina oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu nie budzi żadnych wątpliwości. Przestępstwo zostało popełnione przez oskarżonego Ł. W. działającego wspólnie i w porozumieniu z P. W.. Sąd Rejonowy zwrócił również uwagę na fakt popełnienia przestępstwa przez oskarżonego z pełną premedytacją. Twierdzenie to podtrzymuje również Sąd Okręgowy, który również nie znajduje przesłanek do uznania, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, o którym mowa w art. 278 § 3 k.k. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, jak również zgodnie z obowiązującą doktryną,

przyjmuje się, że „wypadek mniejszej wagi, to - najogólniej rzecz ujmując - sytuacja, w której okoliczności popełnienia przestępstwa, zwłaszcza zaś przedmiotowo-podmiotowe znamiona czynu, charakteryzują się przewagą elementów łagodzących, które sprawiają, że ten czyn nie przybiera zwyczajnej postaci, lecz zasługuje na znacznie łagodniejsze potraktowanie. Okoliczności te wskazują przy tym, że popełniony czyn zabroniony nie jest na tyle szkodliwy społecznie, aby stosować do jego sprawy zasady odpowiedzialności, określone w typie podstawowym przestępstwa” (tak wyrok SN z dnia 9 października 1996 r. V KKN 79/96 OSNKW z 1997 r., z. 3-4, poz. 27). Sąd Okręgowy w realiach niniejszej sprawy nie znajduje okoliczności charakteryzujących się elementem łagodzącym, a tym bardziej nie znajduje przesłanek, aby stwierdzić, że okoliczności te w opisywanym przypadku przeważają. Z całą pewnością nie należy do nich argument przywołany w apelacji obrońcy oskarżonego, zgodnie z którym oskarżony powodowany był znacznym dyskomfortem z powodu zepsutej toalety w jego domu i w rezultacie ukradł przenośną ubikację z posesji w J. przy ulicy (...), lub fakt późniejszego pozostawienia toalety na posesji sąsiadów, czyli w miejscu łatwym do zlokalizowania.

Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary podnieść należy, że argumenty zawarte w apelacjach są nieprzekonywujące. Dotychczasowy tryb życia oskarżonego oraz fakt działania z pełnym rozeznaniem i premedytacją nie dają podstaw do orzeczenia wobec niego kary w niższej wysokości. Podnieść również należy w tym miejscu, że orzeczona kara 6 miesięcy pozbawienia wolności jest na gruncie art. 278 § 1 k.k. karą wymierzoną w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Dodatkowo podkreślić należy, że zaskarżony wyrok zapadł w trybie konsensualnym, o którym mowa w art. 343 k.p.k. Zgodnie natomiast z art. 447 § 5 k.p.k. Podstawą apelacji nie mogą być zarzuty określone w art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k. związane z treścią zawartego porozumienia, o którym mowa m.in. w art. 343 k.p.k.

W niniejszej sprawie w ocenie Sądu Odwoławczego wniesione apelacje podlegały rozpoznaniu pomimo podniesionego w nich zarzutu niewspółmierności kary z uwagi podniesienie tego zarzutu obok zarzutu obrazy prawa materialnego i był poniekąd jego konsekwencją. Tym nie mniej w ocenie Sądu przy nie uwzględnieniu zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego polegającego na przyjęciu błędnej kwalifikacji prawnej czynu przez sąd I instancji, brak było podstaw do uwzględnienia zarzutu opartego o przepis art. 438 pkt 4 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe orzeczono, jak w sentencji, orzekając o opłacie za II instancję i pozostałych kosztach sądowych w sprawie w oparciu o przepis art. 624 § 1 k.p.k.